Το ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟ GINGERBREAD

ΤΑ ΠΙΟ ΓΛΥΚΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ
ΑΞΙΖΟΥΝ ΤΗΝ ΑΝΑΜΟΝΗ

LAURIE GILMORE

ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ ΤΩΝ *SUNDAY TIMES*

ΨΥΧΟΓΙΟΣ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το ζαχαροπλαστείο Gingerbread – Special edition**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: The Gingerbread Bakery
Από τις Εκδόσεις HarperCollins*Publishers* Ltd, Ηνωμένο Βασίλειο 2025
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Laurie Gilmore
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Γεωργία Αρβανίτη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Lucy Bennett/HarperCollinsPublishers Ltd
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Γωγώ Τρικεριώτη

© Laurie Gilmore, 2025
© Εικονογράφησης εξωφύλλου: Kelley McMorris/Shannon Associates
© Εικονογράφησης χάρτη: Laura Hall
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2026

ISBN 978-618-01-6902-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου. Επίσης απαγορεύεται η οποιαδήποτε αναπαραγωγή όλου ή μέρους του βιβλίου για σκοπούς εκπαίδευσης σε συστήματα ή τεχνολογία τεχνητής νοημοσύνης. Το έργο αυτό προστατεύεται και προφυλάσσεται από διαδικασίες TDM-Διαχείρισης Δεδομένων Δοκιμών [Άρθρο 4(3) Οδηγία (EU) 2019/790].

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | **PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.**
Από το 1979 | *Since 1979*
Έδρα: | Head Office:
Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο: | Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 | Tel.: 2102804800

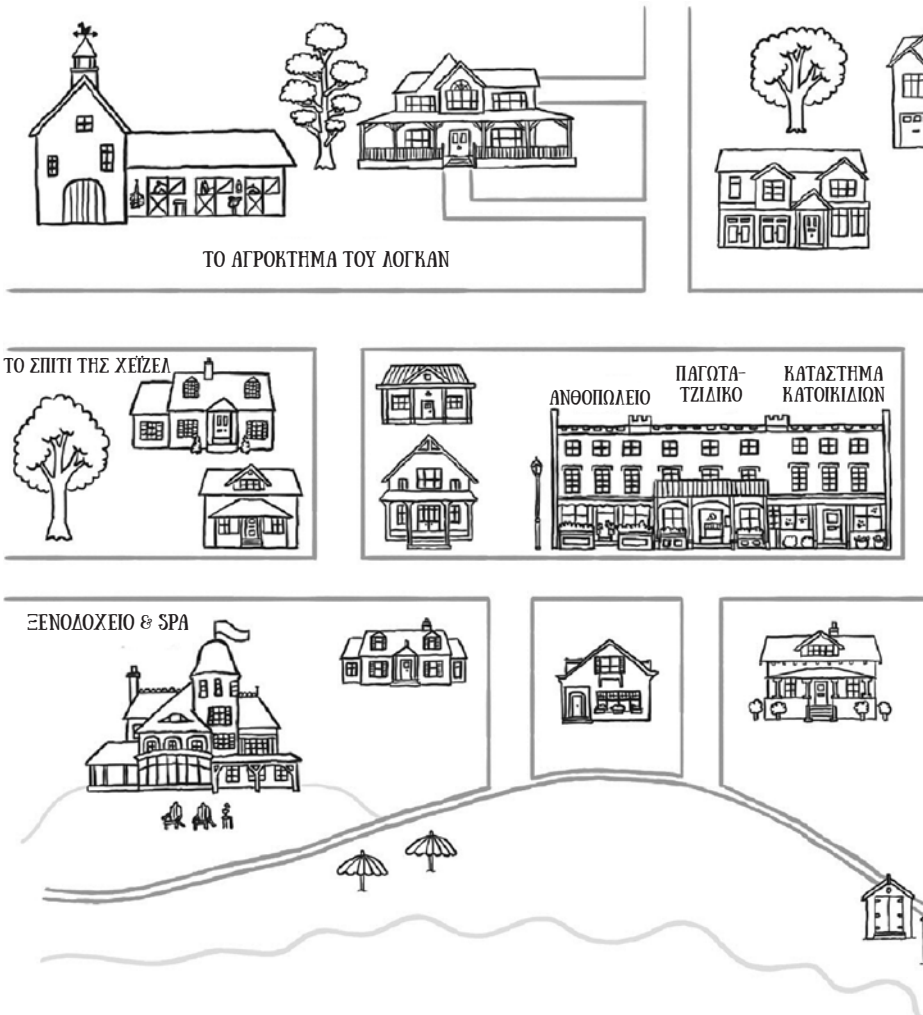
e-mail: info@psichogios.gr
psichogios.gr

Μετάφραση: Γεωργία Αρβανίτη

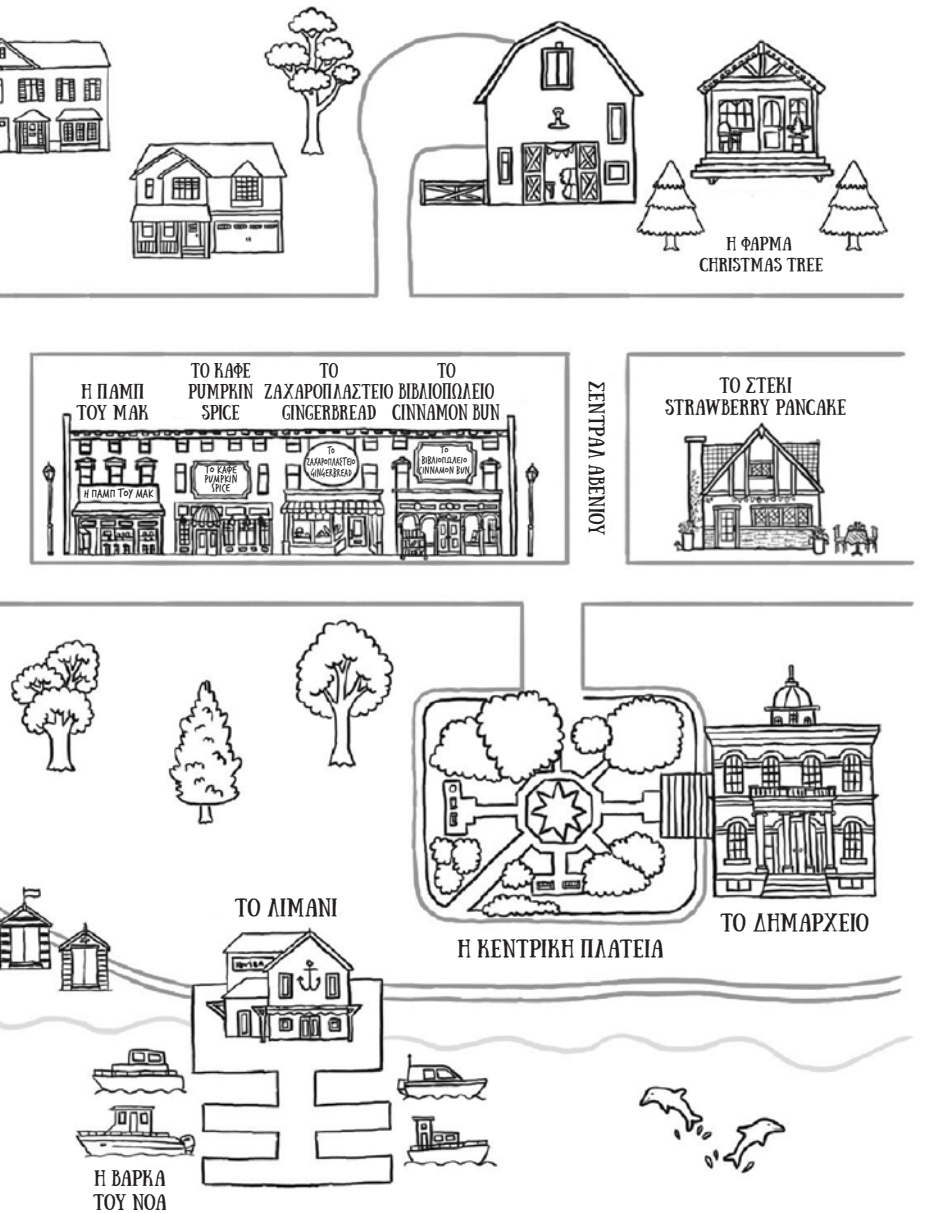
ΨΥΧΟΓΙΟΣ

© Laurie Gilmore, 2025 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

ΝΤΡΙΜ ΧΑΡΜΠΟΡ

© Laurie Gilmore, 2025 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

© Laurie Gilmore, 2025 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

© Laurie Gilmore, 2025 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Λίστα αναπαραγωγής τραγουδιών για μουσική επένδυση

Landslid – Haley Klinkhammer ♥
is it new years yet? – Sabrina Carpenter ♥
So It Goes… – Taylor Swift ♥
Astronomy – Conan Gray ♥
good 4 u – Olivia Rodrigo ♥
Steak Season – Noah Kahan ♥
Fine Line – Harry Styles ♥
True Love – Ariana Grande ♥
MAYBE – Gabriela Bee ♥
IDGAF – Dua Lipa ♥
Merry Xmas, Please Don't Call – Bleachers ♥
Christmas Song – Phoebe Bridgers ♥
Dress – Taylor Swift ♥
Coffee – Chappell Roan ♥
us. – Gracie Abrams, Taylor Swift ♥
Wildest Dreams – The Native ♥
Overkill – Holly Humberstone ♥
Please Please Please – Sabrina Carpenter ♥
Sweater Weather – The Neighbourhood ♥
Here With Me – d4vd ♥
Juna – Clairo ♥
Mystical Magical – Benson Boone ♥
18 – One Direction ♥
Iris – The Goo Goo Dolls ♥
So High School – Taylor Swift ♥

© Laurie Gilmore, 2025 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

© Laurie Gilmore, 2025 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

1

Τώρα

Η Άνι Άντριους συμπαθούσε τους περισσότερους ανθρώπους. Ήταν φιλική, εξωστρεφής, αφοσιωνόταν σε κάθε υπόθεση του Ντριμ Χάρμπορ, δεν έχανε ποτέ ούτε μία δημοτική συνέλευση, υποστήριζε φανατικά και με πίστη τις τοπικές επιχειρήσεις και ήταν επικεφαλής του συλλόγου αποφοίτων του Λυκείου Ντριμ Χάρμπορ. Στο λύκειο ψηφιζόταν πάντα πρόεδρος της τάξης της ως η μαθήτρια με το πιο ένθερμο «σχολικό πνεύμα». Το ζαχαροπλαστείο της ήταν ένας θεσμός της πόλης, αγαπητό σε όλους και είχε κερδίσει για τρεις συνεχόμενες χρονιές το βραβείο της «ωραιότερης χριστουγεννιάτικης βιτρίνας». Η Άνι ήταν μπέιμπι σίτερ για τα παιδιά των αδερφών της, χάιδευε ευσυνείδητα κάθε σκύλο που συναντούσε στις πρωινές της βόλτες και είχε την ίδια καλύτερη φίλη από τα χρόνια του νηπιαγωγείου, κάτι που η ίδια θεωρούσε ότι έλεγε πολλά για τον χαρακτήρα της. Ειλικρινά, η Άνι ήταν σκέτη απόλαυση.

Υπήρχε, ωστόσο, ένα άτομο στο οποίο δεν ασκούσε τη

© Laurie Gilmore, 2025 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

γοητεία της. Ένας άνθρωπος σε όλο τον πλανήτη, με τον οποίο η Άνι δεν μπορούσε να είναι καλή. Κυρίως επειδή δεν ήθελε. Κυρίως επειδή τον μισούσε. Και για τις επόμενες τρεις ημέρες θα ήταν αναγκαστικά μαζί του.

«Άνι», της είπε η Χέιζελ μέσα από τα δόντια της και τη σκούντησε στον ώμο. «Πάλι αγριοκοιτάζεις».

Αγριοκοίταζε πάλι. Τη σκατόφατσα του Μακόλεϊ Σάλιβαν. Και θα συνέχιζε να το κάνει μέχρι να πιάσει φωτιά το κεφάλι του, αν δε βρίσκονταν στο μπραντς της Τζίνι και του Λόγκαν, την *πρόβα πριν από την τελική πρόβα,* που δεν ήταν κανένα σπουδαίο γεγονός, απλώς η Τζίνι ήθελε να κάνει μια μικρή γιορτή μόνο με τη γαμήλια συνοδεία, προτού ξεκινήσει για τα καλά η τρέλα του Σαββατοκύριακου με την κανονική πρόβα του γαμήλιου δείπνου το απόγευμα. Και ποιος θα μπορούσε να αρνηθεί να κάνει το χατίρι της μέλλουσας νύφης; Όχι η Άνι, φυσικά. Γιατί η Άνι ήταν καλός άνθρωπος. Σε αντίθεση με κάτι άλλους.

Ο Μακ της έκλεισε το μάτι σαν να διάβαζε τις σκέψεις της.

«Έχω αντίρρηση», της ξέφυγε δυνατά, διακόπτοντας τον πολύ σύντομο και ξερό ευχαριστήριο λόγο του Λόγκαν προς τους κουμπάρους. Η παρέα ήταν στριμωγμένη σε ένα τραπέζι στο στέκι Strawberry Pancake και, για κακή τύχη της Άνι, το μαγαζί ήταν σχεδόν άδειο στις έντεκα το πρωί της συγκεκριμένης Παρασκευής του Δεκεμβρίου, οπότε άκουσαν όλοι αυτό που ξεστόμισε χωρίς να το θέλει.

Ο Λόγκαν, η Τζίνι, η Χέιζελ, ο Νόα, η Κίρα και ο Μπένετ γύρισαν όλοι το κεφάλι και την κοίταξαν. Ο Μακ έσκασε ένα πλατύ χαμόγελο. Και η Άνι μετά βίας συγκρατήθηκε και δεν άπλωσε τα χέρια της πάνω από το τραπέζι για να τον στραγγαλίσει.

© Laurie Gilmore, 2025 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

«Δε νομίζω ότι είναι αυτό το σημείο που μπορεί κάποιος να δηλώσει ότι έχει αντίρρηση για τον γάμο», επισήμανε ο Νόα χαμογελώντας και ύστερα έβγαλε μια φωνή, γιατί έφαγε μια αγκωνιά στα πλευρά από τη Χέιζελ.

«Έχεις αντίρρηση για τον γάμο μας;» ρώτησε ο Λόγκαν, συνοφρυωμένος σαν να τον έβαζαν να λύσει ένα αίνιγμα, απορώντας γιατί στην ευχή μπορεί να μην ήθελε η Άνι να δώσουν όρκους αγάπης μπροστά σε όλη την πόλη ο καλύτερός της φίλος και η υπέροχη αρραβωνιαστικιά του.

«Όχι, βέβαια! Όχι αυτό! Δεν εννοούσα... Για άλλο πράγμα μιλούσα».

«Για τι ακριβώς μιλούσες, Άναμπελ;» ρώτησε ο Μακ και το ηλίθιο χαμόγελό του έγινε ακόμα πιο πλατύ.

«Για εσένα! Εσένα εννοούσα!» φώναξε σχεδόν η Άνι και μερικοί πελάτες από άλλα τραπέζια γύρισαν το κεφάλι και κοίταξαν προς το μέρος της. «Έχω αντίρρηση που είσαι και εσύ στη γιορτή της γαμήλιας συντροφιάς», συμπλήρωσε, χαμηλώνοντας τη φωνή της και σκύβοντας απότομα πάνω από το τραπέζι προς το μέρος του. Παρά τρίχα δε σύρθηκε το μανίκι της στο σιρόπι στο πιάτο με τις τηγανίτες της. «Δεν ξέρω με τι τρόπο τρύπωσες στην παρέα. Εσύ δεν ήσουν ποτέ φίλος του Λόγκαν. Τον *τραμπούκιζες*».

Ο Μακ σήκωσε τα χέρια ψηλά, σε άμυνα. «Λοιπόν, πρώτα απ' όλα, δεν τον τραμπούκιζα», είπε. «Απλώς τον πείραζα. Καλοπροαίρετα».

«Όταν ήμασταν στη δευτέρα δημοτικού, τον φώναζες Ολντ ΜακΝτόναλντ! Όλη τη χρονιά τού τραγουδούσες δυνατά *ία-ία-ο* κάθε φορά που περνούσες από δίπλα του!»*

---

* Old MacDonald had a farm /ei-ei-o!: παιδικό τραγουδάκι. (Σ.τ.Μ.)

© Laurie Gilmore, 2025 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Ο Μακ κούνησε το κεφάλι του. «Πώς θυμάσαι όλες αυτές τις ανοησίες, Άνι; Έχεις ένα μπλοκάκι και καταγράφεις κάθε παράπτωμά μου;»

Η Άνι ρουθούνισε χλευαστικά. «Θα σου άρεσε να με νοιάζει τόσο πολύ καθετί που κάνεις;»

«Απ' ό,τι φαίνεται, σε νοιάζει».

«Χα! Αδιαφορώ εντελώς για σένα, Μακόλεϊ. Απλώς δεν καταλαβαίνω γιατί είσαι εδώ σήμερα... Άου! Χέιζ, σταμάτα να με σκουντάς στα πλευρά...» Η Άνι σήκωσε το βλέμμα και είδε απέναντί της στο τραπέζι την Τζίνι να την κοιτάζει βουρκωμένη. Γαμώτο. Είχε στενοχωρήσει άθελά της τη νύφη.

«Έτσι θα πάει το πράγμα με εσάς τους δύο το Σαββατοκύριακο; Εγώ ήθελα να περάσουμε όλοι καλά», είπε η Τζίνι ρουφώντας τη μύτη της. Και ο Λόγκαν κοίταξε την Άνι έτοιμος να την καρυδώσει έτσι και δε διόρθωνε αμέσως την κατάσταση.

«Όχι, όχι, όχι. Θα είμαστε καλά παιδιά, έτσι, Μακ;»

«Ναι. Θα είμαστε τα καλύτερα παιδιά. Υπόσχομαι». Ακούμπησε το χέρι του στο μέρος της καρδιάς και η Άνι δαγκώθηκε για να μη σχολιάσει ότι οι υποσχέσεις του Μακ δεν είχαν καμία αξία. Οι φίλοι της δεν είχαν ιδέα γιατί τον μισούσε τόσο πολύ και σίγουρα δεν επρόκειτο να τους το πει. Εξάλλου, μόλις είχε υποσχεθεί στην Τζίνι ότι θα φερόταν σαν υπεύθυνη ενήλικη, κάτι το οποίο ήταν. Και οι δικές της υποσχέσεις είχαν αξία. Θα το βούλωνε για λίγες μέρες. Θα αντιστεκόταν για εβδομήντα δύο ώρες στην παρόρμηση να στραγγαλίσει αυτόν τον άντρα που καθόταν τώρα απέναντί της στο τραπέζι. Για χάρη των καλύτερών της φίλων, θα το έκανε. Ο Λόγκαν ήταν σαν αδερφός της από τότε που ήταν και οι δύο πέντε χρόνων. Και τώρα η Άνι αγαπούσε

© Laurie Gilmore, 2025 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

εξίσου και την Τζίνι. Δε θα χαλούσε το Σαββατοκύριακο του γάμου τους.

«Με συγχωρείς, Τζίνι. Ειλικρινά. Στο εξής θα κρατήσω κάθε σχόλιο για τον Μακ αποκλειστικά στο μυαλό μου».

Όλοι στα τραπέζι, του Μακ συμπεριλαμβανομένου, φάνηκαν επιφυλακτικοί.

«Σοβαρά μιλάω! Γι' αυτό το Σαββατοκύριακο θα βάλω στην άκρη τα προσωπικά μου συναισθήματα».

Ο Μπένετ έσκυψε προς την Κίρα και της ψιθύρισε: «Ξέρουμε γιατί έχει τόσο αρνητικά προσωπικά συναισθήματα;»

Η Κίρα ανασήκωσε τους ώμους της. «Προβληματικό παρελθόν ίσως;» είπε ψιθυριστά.

«Όχι προβληματικό παρελθόν», πετάχτηκε και τη διόρθωσε η Άνι. «Καθόλου παρελθόν».

Ο Μακ μόρφασε και κάτι σαν λύπη ή μεταμέλεια σκίασε στιγμιαία το βλέμμα του. Αλλά η Άνι δε στάθηκε σε αυτό. Δεν έπρεπε να σταθεί. Όχι, αν ήθελε να μη χάσει το μυαλό της. Φόρεσε στο πρόσωπό της ένα ψεύτικο χαμόγελο και απευθύνθηκε ξανά στην Τζίνι.

«Δεν είναι κάτι δύσκολο. Αντιθέτως, τα πράγματα είναι πολύ απλά. Δύο από τους πιο αγαπημένους μας ανθρώπους στον κόσμο παντρεύονται. Και εμείς», έγνεψε προς τους φίλους της τριγύρω στο τραπέζι, «θα φροντίσουμε αυτό το Σαββατοκύριακο να είναι το καλύτερο γαμήλιο Σαββατοκύριακο που υπήρξε ποτέ».

«Ωραία», είπε ο Λόγκαν. «Γιατί ο Μακ είναι σήμερα εδώ ως ένας από τους κουμπάρους μου. Μερικοί από εμάς έχουμε αφήσει οριστικά πίσω μας τη δευτέρα δημοτικού».

Το στομάχι της Άνι ανακατώθηκε από λόγια που κατάπιε αναγκαστικά για να μην τα ξεστομίσει, αλλά κατάφερε

© Laurie Gilmore, 2025 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

να συγκρατηθεί. Για χάρη των φίλων της. Για χάρη του γάμου τους δεν είπε ότι για την ίδια το ζήτημα με τον Μακ τραβούσε πολύ μακρύτερα στον χρόνο από τη δευτέρα δημοτικού. «Εντάξει», είπε στον Λόγκαν. «Ο Μακ είναι φίλος σου. Το κατάλαβα». Σήκωσε το ποτήρι της με τον χυμό πορτοκαλιού και οι υπόλοιποι σήκωσαν κι αυτοί τα δικά τους.

«Στον Λόγκαν και στην Τζίνι».

«Στην υγειά τους!»

Τσούγκρισαν όλοι τα πλαστικά ποτήρια τους και η Άνι ξαλάφρωσε βλέποντας το χαμόγελο να επιστρέφει στο πρόσωπο της Τζίνι και το ύφος του Λόγκαν να γίνεται λιγότερο δολοφονικό. Ουφ. Η κρίση νούμερο ένα του γαμήλιου Σαββατοκύριακου είχε αποφευχθεί. Ναι, σίγουρα την είχε προκαλέσει αυτή, αλλά τουλάχιστον την είχε διορθώσει τελικά.

Και όχι χάρη στον Μακ.

Του έριξε πάλι μια γρήγορη κλεφτή ματιά εκεί που καθόταν μιλώντας και γελώντας με τον Μπένετ και την Κίρα. Το γεγονός ότι ήταν ακόμη τόσο εκνευριστικά όμορφος όσο ήταν και στο λύκειο δε βοήθησε. Όχι πως η Άνι θα το παραδεχόταν.

Ποτέ δεν ήταν φίλη με τον Μακ. Δεν έστεκε να είναι μαζί οι δυο τους.

Αυτό ακριβώς του είχε πει πριν από έντεκα χρόνια.

Αλλά ο Μακ ποτέ δεν άκουγε τι του έλεγες.

© Laurie Gilmore, 2025 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

2

Τότε

Ο Μακ περιπλανιόταν άσκοπα στο Χριστουγεννιάτικο Παζάρι του Ντριμ Χάρμπορ χαζεύοντας τα περίπτερα. Έμενε λιγότερο από ένας μήνας μέχρι τα Χριστούγεννα και χρειαζόταν ένα δώρο για τη μαμά του. Ένα *καλό* δώρο. Και το παζάρι φαινόταν πολύ καλό μέρος για να ψωνίσει. Το έστηναν κάθε χρόνο μετά τη γιορτή της φωταγώγησης του δέντρου, αλλά ο Μακ είχε να πατήσει το πόδι του εκεί απ' όταν ήταν παιδί.

Ήταν αποφασισμένος να πάρει στη μαμά του ένα αληθινό δώρο φέτος. Έκρινε ότι στα δεκαεννιά του δεν τον έπαιρνε πια να τη βγάζει με χειροποίητα δωράκια της πλάκας. Παρόλο που η μαμά του συνέχιζε να κρεμάει εκείνο το άθλιο στραπατσαρισμένο στολίδι-τάρανδο που της είχε φτιάξει όταν ήταν ακόμα στο νηπιαγωγείο και πιθανότατα, αν της έφτιαχνε και φέτος ένα εξίσου κακότεχνο χριστουγεννιάτικο στολίδι, θα το κρεμούσε και αυτό. Ήταν καιρός να περάσει στην επόμενη πίστα στο παιχνίδι της ανταλλαγής δώρων.

© Laurie Gilmore, 2025 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Δυστυχώς, η άσκοπη περιπλάνηση ήταν το μόνο πράγμα που έκανε αυτόν τον καιρό ο Μακ. Έξι μήνες μετά το λύκειο, και ήταν ακόμα κολλημένος σε αυτή την ηλίθια πόλη, ακόμα στο παιδικό του δωμάτιο, ακόμα χωρίς κανένα σχέδιο για το μέλλον του. Ούτε καν για την επόμενη εβδομάδα. Ο Μακ δεν είχε συγκεκριμένο σκοπό στη ζωή του.

Έκανε μια στάση στο περίπτερο του καφέ Pumpkin Spice.

«Γεια σου, Μακόλεϊ. Καλά Χριστούγεννα».

Ελάχιστα άτομα μπορούσαν να τη γλιτώσουν φωνάζοντας τον Μακ με ολόκληρο το αντικειμενικά απαίσιο όνομά του και ένα από αυτά ήταν η Ντοτ. Η Ντοτ ήταν πάντα καλή μαζί του ακόμα κι όταν δεν το άξιζε.

«Γεια σου, Ντοτ».

«Τι να σου δώσω;» τον ρώτησε και τα τεράστια σκουλαρίκια της κουδούνισαν με την κίνηση του κεφαλιού της.

«Μια ζεστή σοκολάτα;»

«Με έξτρα μαρσμέλοους;»

«Ω, ναι».

Όταν του έδωσε η Ντοτ το κόκκινο χάρτινο κύπελλο, γεμάτο ζεστή σοκολάτα, ξέχειλο με μαρσμέλοους και με ένα ριγέ κόκκινο και άσπρο ζαχαρωτό-μπαστουνάκι κρεμασμένο από το χείλος, ο Μακ ένιωσε περίεργα. Αυτό ήταν ρόφημα για μικρά παιδιά. Αυτός προσπαθούσε απεγνωσμένα να βρει τον τρόπο να γίνει ενήλικας.

Δυστυχώς, είναι πολύ δύσκολο να νιώσεις ενήλικας όταν ακόμη σου πλένει τα ρούχα σου η μαμά σου.

Έπρεπε να φύγει. Για κάπου μακριά. Τον έπνιγε όλο και πιο πολύ αυτή η πόλη και οι προκατειλημμένες απόψεις όλων για το άτομό του.

«Ευχαριστώ, Ντοτ», μουρμούρισε, παίρνοντας το γελοίο

© Laurie Gilmore, 2025 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

ζεστό ποτό του. Ευτυχώς, οι φίλοι του είχαν φύγει όλοι από το Ντριμ Χαρμπορ για σπουδές και δε θα τον έβλεπε κανείς να περιφέρεται στο παζάρι κρατώντας αυτό το σαχλό κύπελλο.

Ρούφηξε μια γουλιά. Το ρόφημα ήταν υπέροχο, παρ' όλα αυτά. Δύσκολο να νιώσεις άσχημα για οτιδήποτε με ένα μεγάλο κύπελλο γεμάτο ζεστή σοκολάτα στο χέρι σου.

Ο Μακ συνέχισε τη βόλτα του στο χριστουγεννιάτικο παζάρι, σταματώντας κάθε τόσο σε έναν από τους πάγκους με τα χειροτεχνήματα, με την πρόθεση να βρει το τέλειο δώρο για τη μητέρα του. Δεν ήταν εντελώς ανιδιοτελές το ενδιαφέρον του. Ήλπιζε ότι ένα προσεγμένο δώρο ίσως να έκανε πιο ελαφρύ το πλήγμα όταν θα ανακοίνωνε στους γονείς του το σχέδιό του. Που δεν ήταν ακριβώς σχέδιο, αλλά μια γενική ιδέα. Η ιδέα να περιπλανηθεί μακριά από το Ντριμ Χάρμπορ. Η ανολοκλήρωτη ακόμη ιδέα να ταξιδέψει με αυτοκίνητο σε όλη τη χώρα μήπως μπορέσει έτσι να καταλάβει τι θα ήθελε να κάνει στη ζωή του. Σκεφτόταν ότι αρκετοί μήνες σε ένα αυτοκίνητο, μόνος του, ίσως βοηθούσαν να βγάλει μιαν άκρη.

Την προσοχή του τράβηξε ξαφνικά ένα γνώριμο πρόσωπο μέσα στο πλήθος.

Η Άναμπελ Άντριους. Η Άνι, που καθόταν στο θρανίο μπροστά από το δικό του στο μάθημα των Οικονομικών της πέμπτης περιόδου. Την τελευταία χρονιά τους στο λύκειο. Ο Μακ είχε περάσει πολλές ώρες αυτής της χρονιάς προσπαθώντας να αντισταθεί στον πειρασμό να τραβήξει την όμορφη ξανθιά αλογοουρά της Άνι και απλώς τη σκουντούσε καμιά φορά στην πλάτη με τη γομολάστιχα του μολυβιού του για να τη ρωτήσει ποιες ασκήσεις είχαν να κάνουν εκείνη

© Laurie Gilmore, 2025 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

την ημέρα στο μάθημα. Και η Άνι πάντα ξεφυσούσε εκνευρισμένη, σαν να την απογοήτευε ο Μακ από κάθε άποψη.

Με την Άνι πήγαιναν μαζί σχολείο από τότε που ήταν και οι δύο πέντε χρόνων και δεν τον είχε συμπαθήσει ποτέ. Βέβαια, για να είμαστε δίκαιοι, ούτε αυτός τη συμπαθούσε. Ήταν η κλασική άριστη μαθήτρια, ο τύπος του κοριτσιού που στην ουσία προκαλούσε τον καθηγητή για επιπλέον επαίνους με τις σχολικές εργασίες της, ενώ ο Μακ προτιμούσε να πιάνει απλώς τον βαθμό που χρειαζόταν για να περάσει. Με εξαίρεση το γήπεδο του λακρός. Εκεί έδινε μετά χαράς τον καλύτερο εαυτό του. Αλλά την Άναμπελ Άντριους δεν την ενδιέφεραν τα αθλήματα. Ούτε οι αθλητές.

Όχι πως τον ένοιαζε τι ενδιέφερε την Άναμπελ Άντριους.

Αλλά, να την τώρα εδώ, ακόμα στην πόλη, όπως και αυτός. Ενδιαφέρον.

Ήταν στημένη πίσω από έναν πάγκο με μια πινακίδα που έγραφε *Τα αρτοποιήματα της Άνι.* Μια ποικιλία από χριστουγεννιάτικα μπισκότα τυλιγμένα σε χρωματιστό σελοφάν ήταν τοποθετημένα πάνω στο τραπέζι. Ο Μακ περίμενε ενώ ένα ηλικιωμένο ζευγάρι διάλεξε μπισκότα και πλήρωσε την πρόσχαρη και χαμογελαστή Άνι, της οποίας το χαμόγελο χάθηκε μόλις τον είδε μπροστά της.

«Άναμπελ», της είπε, κλίνοντας το κεφάλι του σε χαιρετισμό.

«Όλοι με φωνάζουν Άνι και το ξέρεις. Τι κάνεις εδώ;»

Ο Μακ ανασήκωσε τους ώμους του. «Ψωνίζω». Μακάρι να είχε πετάξει το καταραμένο κύπελλο με τη σοκολάτα και τα ζαχαρωτά πριν από αυτή την τυχαία συνάντηση. «*Εσύ* τι κάνεις εδώ. Νόμιζα ότι θα ήσουν στο Χάρβαρντ ή κάτι αντίστοιχο».

© Laurie Gilmore, 2025 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Η Άνι συνοφρυώθηκε. «Δεν είναι εφηβική ταινία όπου στο τέλος όλοι πηγαίνουν για σπουδές σε κολέγια της Ivy League. Είμαστε έξι αδέρφια στην οικογένειά μου. Νομίζεις ότι μπορεί να αντέξει οικονομικά η οικογένεια τις σπουδές μου στο Χάρβαρντ;» Έστρεψε το βλέμμα της προς τον ουρανό σαν να είχε να κάνει με ηλίθιο – μια από τις πολλές συνήθειές της που, δικαιολογημένα, τον έκαναν να την αντιπαθεί.

«Λάθος μου», παραδέχτηκε. «Απλώς δεν περίμενα να σε βρω εδώ να πουλάς μπισκότα, μετά από τόσα άριστα και έξτρα εργασίες στο μάθημα των Οικονομικών».

Η Άνι πάτησε με δύναμη τις παλάμες της στο τραπέζι και έσκυψε μπροστά. Στα χλωμά της μάγουλα απλώθηκε ένα κοκκίνισμα, που ο Μακ προτίμησε να αγνοήσει ότι ήταν πολύ ελκυστικό.

«Αυτά τα μπισκότα είναι η αρχή της επιχειρηματικής μου δραστηριότητας. Παρακολουθώ μαθήματα διεύθυνσης επιχειρήσεων στο δημόσιο κολέγιο και προς το παρόν πουλάω τα προϊόντα μου από ένα ηλεκτρονικό κατάστημα. Σε μερικά χρόνια, όμως, θα δεις. Θα έχω στήσει μια πολύ επιτυχημένη προσωπική επιχείρηση».

Ο Μακ δεν αμφέβαλε ούτε στιγμή γι' αυτό, αλλά δεν επρόκειτο να το παραδεχτεί.

«Ουάου! Υποθέτω ότι τα έχεις υπολογίσει όλα».

«Ναι, τα έχω υπολογίσει», είπε η Άνι με ένα αυτάρεσκο χαμόγελο. «Εσύ; Τι κάνεις; Απλώς τριγυρνάς στο Ντριμ Χάρμπορ, έχοντας τη μαμά σου να σου μαγειρεύει και να σου καθαρίζει;»

Ο Μακ κάγχασε σαν να ήταν τελείως παράλογο αυτό που του είπε, ενώ ήταν πέρα για πέρα αλήθεια.

«Αν θες να ξέρεις, φεύγω αμέσως μετά τις γιορτές».

© Laurie Gilmore, 2025 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

«Σοβαρά;»

«Ναι. Θα ταξιδέψω σε όλη τη χώρα». Το θολό σχέδιο που σιγόβραζε στο μυαλό του πήρε συγκεκριμένη μορφή μόλις το είπε φωναχτά.

«Με προορισμό;»

«Η ουσία είναι το ταξίδι όχι ο προορισμός», είπε ο Μακ κι αμέσως μετά το μετάνιωσε γιατί ακούστηκε σαν κάποιος πολύ ψωνισμένος.

Η Άνι τον κοίταξε σηκώνοντας τα φρύδια της, αλλά, παραδόξως, δε σχολίασε την ανόητη απάντησή του.

«Λοιπόν; Θα αγοράσεις μπισκότα ή όχι;»

«Ε... ναι. Θα πάρω αυτά με το τζίντζερ».

Η Άνι τού χάρισε ένα γνήσιο χαρούμενο χαμόγελο και προς στιγμήν ο Μακ ένιωσε σαν να κόπηκε η αναπνοή του.

«Αυτά είναι η σπεσιαλιτέ μου», είπε η Άνι, δίνοντάς του ένα χάρτινο σακουλάκι. «Δοκίμασε».

Περίμενε, ενώ ο Μακ άνοιξε το σακουλάκι και έβγαλε ένα μπισκότο τζίντζερ-ανθρωπάκι, με πρόσωπο, χαρακτηριστικά και κουμπιά από γλάσο σε διάφορα χρώματα.

Ο Μακ του έκοψε με μια δαγκωνιά το κεφάλι.

΄Ηταν ίσως το καλύτερο μπισκότο που είχε φάει στη ζωή του. Πικάντικο, ελαφρώς πικρό και ακριβώς όσο έπρεπε τραγανό.

«Ποπό, Άνι! Είναι πεντανόστιμο».

Η Άνι έλαμψε από χαρά και ο Μακ λίγο έλειψε να πνιγεί με την μπουκιά του. Επί δεκατρία χρόνια η Άνι τον κοίταζε σαν να ήταν στην καλύτερη περίπτωση μπελάς και στη χειρότερη εχθρός της και τώρα του *χαμογελούσε*. ΄Ηταν αποπροσανατολιστικό, για να πούμε το λιγότερο. Μάλλον γι' αυτό της είπε αυτό που της είπε στη συνέχεια.

© Laurie Gilmore, 2025 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

«Ας βγούμε μαζί απόψε».

Το χαμόγελο της Άνι έσβησε. Έσμιξε τα φρύδια της και τον κοίταξε με απορία. «Ποτέ δεν κάναμε παρέα εμείς οι δύο».

Ο Μακ ανασήκωσε τους ώμους, θέλοντας να το παίξει αδιάφορος, παρόλο που τώρα η καρδιά του χτυπούσε σε ανησυχητικά γρήγορο ρυθμό, σαν να τον *ένοιαζε* αν θα ήθελε η Άνι να κάνει παρέα μαζί του.

«Το ξέρω, αλλά κανένας από τους γνωστούς μας δεν έχει γυρίσει ακόμη στην πόλη για τις γιορτές. Ας κάνουμε παρέα μεταξύ μας, τι λες;» Θεέ μου. Ευχήθηκε να μη φάνηκε τόσο απεγνωσμένος όσο ένιωθε.

Η Άνι έκλεισε το ένα μάτι, στράβωσε το στόμα της προς τη μια πλευρά και το σκέφτηκε για μερικά δευτερόλεπτα. «Λοιπόν. Ο Λόγκαν λείπει, *είναι* σε κρουαζιέρα με τον παππού και τη γιαγιά του, η Χέιζελ δεν έχει γυρίσει ακόμη από το εξάμηνό της σε κάποια χώρα του εξωτερικού, οπότε... Θα μπορούσαμε ίσως... να κάνουμε κάτι μαζί...» Φαινόταν σαστισμένη από την πρότασή του όσο και ο ίδιος, αλλά τώρα πια δε γινόταν να την πάρει πίσω.

«Εντάξει. Ας συναντηθούμε στο καφεστιατόριο στις οκτώ».

Η Άνι σούφρωσε επιφυλακτικά τα χείλη της, αλλά συμφώνησε. «Ναι. Εντάξει, στο εστιατόριο στις οκτώ».

«Τέλεια. Τα λέμε αργότερα, Άναμπελ».

«Μη με λες έτσι!» του φώναξε ενώ απομακρυνόταν.

Ο Μακ της κούνησε το χέρι πάνω από τον ώμο του και επιτάχυνε το βήμα του, από φόβο μήπως το μετανιώσει η Άνι και ακυρώσει το ραντεβού τους.

Γιατί ξαφνικά ο Μακ ήθελε πάρα πολύ να βγει με το κορίτσι που χρόνια τώρα νόμιζε ότι δεν του άρεσε καθόλου.

© Laurie Gilmore, 2025 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Ως ιδιοκτήτρια του αγαπημένου της Ζαχαροπλαστείου Gingerbread, η Άνι Άντριους θα έπρεπε να έχει μια ερωτική ζωή αντάξια της επιχείρησής της: γλυκιά και ζαχαρένια. Αντ' αυτού, έχει μπλέξει σε μια ατελείωτη λεκτική κόντρα με τον εκνευριστικά αισιόδοξο ιδιοκτήτη του μπαρ λίγο πιο κάτω. Ο Μακ Σάλιβαν έχει όλα όσα θέλει – εκτός από το κορίτσι των ονείρων του. Είναι πιο εύκολο να τσακώνεται με την Άνι παρά να την κάνει να του ανοιχτεί. Όμως, με τον γάμο της Τζίνι και του Λόγκαν να πλησιάζει, οι δυο τους πρόκειται να περάσουν πολύ περισσότερο χρόνο μαζί. Μήπως τελικά ο άντρας που η Άνι λατρεύει να μισεί είναι κι εκείνος που θα μπορούσε να αγαπήσει;

Το *Ζαχαροπλαστείο Gingerbread* είναι μια χουχουλιάρικη ρομαντική ιστορία, με δύο εκ διαμέτρου αντίθετους χαρακτήρες κι ένα εγγυημένα καλό τέλος!

ISBN: 978-618-01-6902-7
ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 32894
Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psichogios.gr